

[Lysholt Hansen.]

nok i udvalget også drøfte, hvorledes disse aviser kan forpligtes til alsidighed, f. eks. ved at journalisterne havde større indflydelse på stofvalg og holdning og ved en vis forbrugerindflydelse, der måske også kunne gøre sig gældende.

En sådan løsning af pressemonopolet har den fordel, at den er billig for samfundet, og så løser den det centrale problem om ensidigheden uden at tilsidesætte friheden.

Som statsministeren nævnte, må pressens problemer anskues i en større helhed, hvori også kan indgå spørgsmålet om at give støtte til kapitalfattige, alternative blade for at hjælpe dem over en krise. Men demokratiets pressekrise løses ikke, fordi nogle småaviser får hjælp til at leve en reservattilværelse. Det er de store oplags, det er pressemonopolernes ensidighed, der er en daglig fare for vort demokrati. Derfor må man søge under udvalgsdrøftelserne at få anskuet informationsproblemet i bredeste forstand, så vi får det afklaret. Vi må drøfte, hvorledes vi bedst informerer befolkningen alsidigt om virkeligheden, som den skal leve i, om myndighedernes beslutninger. Det er et alvorligt problem for demokratiet, at vi får løst dette spørgsmål; derfor må, mener jeg, radio-tv inddrages, og derfor må også inddrages spørgsmålet om den fagpresse, som erhvervene og fagbevægelsen har, om det var et af de midler, man kunne bruge. Lad mig bare nævne, at arbejdsmændenes blad, Fagbladet, kommer i 225.000 eksemplarer hver 14. dag. Det må ind i billedet. Jeg synes også, man må lade det gå ind i overvejelserne at bruge vore biblioteker som informationscentraler, sådan som kommunalbestyrelserne gør, når man vil informere om det, der sker på det kommunale plan.

Jeg har altså hermed villet sige, at vi synes, her er en række helt afgørende ting at få drøftet. Vi er positive over for disse drøftelser, men vi har altså spørgsmål, vi gerne vil have afklaret.

Poul Hartling (V):

Dette er et lille, men vigtigt forslag, der måske kan være redskab til at tage fat på et stort og alvorligt problem. Problemet er den afstand, der er mellem myndighederne og folket. Denne afstand mærkes f. eks. i den måde, som mange omtaler de folkevalgte

repræsentanter på. Man skulle jo tro, at når folk selv havde valgt nogle kvinder og mænd til at varetage opgaverne i kommunerne, i amterne, i folketinget, så ville den fremherskende indstilling til disse folkevalgte være tillid. Vi oplever tværtimod, at der i høj grad er tale om mistillid. Folk i al almindelighed og medierne i særdeleshed anvender ofte betegnelsen „politikere“ som betegnelse for nogle, man føler sig i et modsætningsforhold til, og det hvad enten det er kommunalpolitikere eller det er landspolitikere. Denne holdning er urimelig. Den afstand, der er kommet imellem de valgte myndigheder og de ansatte embedsmænd og tjenestemænd på den ene side og befolkningen på den anden side, har naturligvis mere end én årsag. Midlet til at formindske afstanden er en bedre kontakt og herunder en bedre offentlig information.

Baggrunden for dette beslutningsforslag er 3 betænkninger, „Statens informationsvirksomhed“, „Dagspressen og samfundet“ og sidst, fra 1972, „Det offentliges annoncering i dagspressen“. I det beslutningsforslag, som vi her behandler, drejer det sig altså i første række om den informationspligt, som det offentlige har. Den må i alt væsentligt først og fremmest opfyldes gennem dagspressen. En sådan udvidet offentlig avertering vil som en bivirkning have, at dagspressen får en indtægt. Det ser vi gerne. Men der er altså ikke i første række tale om, at man skal give støtte til dagspressen, men snarere om, at man skal behandle den noget rimeligere, end det har været tilfældet.

Det forekom mig, at statsministeren i sit indlæg havde opfattet forslaget som i høj grad gående på støtte til dagspressen. Det fremgår ikke af forslaget, hvor der kun står, at det skal ske gennem avertering. Der står ikke noget om, at det er støtte til dagspressen, der er i første række. Det er et problem, der også kan drøftes, naturligvis, men det er ikke det, der her først og fremmest er tale om.

Dermed har jeg også svaret ordføreren for socialdemokratiet, hr. Lysholt Hansen, som sagde, at nu måtte vi have opklaret, om det drejede sig om støtte til pressen eller om informationspligt. Efter min opfattelse drejer det sig om det, der står i forslaget, nemlig informationspligt.

I den forbindelse havde hr. Lysholt Han-